

PELASTUKSEN LAAJENEVAT KEHÄT

He lähtivät aamukävelylle syksyluonnossa. Ruohonkorsia ja pudonneita lehtiä peitti ohut kuura, ilma oli kevyttä hengittää. Koira halusi ottaa uudesta päivästä kaiken irti. Sen koko olemus, varsinkin häntä, ilmaisi iloa olemassaolosta.

Mies ja nainen kävelivät vaitonaisina pihatietä. Syysaamun levollisuuteen sekoittui ajatus naapurimökin surusta. Kuolema oli vierailut ja jättänyt kaipauksen jälkeensä. Niinpä naisen ajatukset liikkuvat sellaisissa, mitä ei niin usein mieti arjen menon keskellä. Hän ajatteli ääneen:
- Pohtiiko nykyään enää kukaan, miten voi pelastua? Ja mitä se pelastuminen on?

Mies vastasi: - Varmasti ainakin kuolinvuoteella moni sitä vielä miettii.

- Mutta entä keskellä elämää, jatkoi nainen, liityykö pelastus ainoastaan kuolemaan ja ikuiseen elämään? Eikös pitäisi olla olemassa elämää myös ennen kuolemaa? Mistä kristityt oikein puhuvat kun he puhuvat pelastuksesta?

Mies oli sitä mieltä, että kristillinen opetus on aivan selkeä: Jeesus Kristus on kuollut puolestamme ja avannut meille yhteyden Jumalaan. Syntimme ovat anteeksiannetut, olemme vapaat elämään ja vapaat kuolemaan turvallisesti. Jumalan iankaikkiset käsivarret ottavat vastaan jokaisen joka häneen turvautuu.

Nainen oli hetken hiljaa ja sanoi sitten: - Minäkin uskon noin. Silti – pikku hiljaa olen ruvennut ajattelemaan ettei siinä ole vielä sanottu aivan kaikkea.

Koira touhusi jotain valtavan suuren kuusen juurella pellon reunalla. Naisessa puu herätti aina suurta kunnioitusta ja hän aprikoi sen ikää. Hän sanoi: - Tuo puu, joskus sitä katsellessa olen ajatellut, että siinä saa hahmon odotus ja kaipaus. Se kaipaus, josta Paavali kirjoittaa Roomalaiskirjeessä, että koko luomakunta huokaa ja odottaa vapautusta kahleistaan. Lehdessä oli vähän aikaa sitten, että viimeisten kolmenkymmenen vuoden aikana on menetetty kolmannes luonnon monimuotoisuudesta. Ajattele, kolmannes. Kauhea uutinen. Entä jos kaikki jatkuu samaa rataa? Silloin viimeksi ajattelin että pelastuksen täytyy liittyä tähänkin asiaan. Jos pelastus koskee vain minua itseäni niin se on liian kapeaa ja liian itsekästä.

Mies pyysi: - Selitäpä vähän lisää, en oikein pysy kärryillä.

Ja nainen yritti: - Minusta me länsimaiset ihmiset ollaan ajautettu jonkinlaisen yltyöyksilöllisyyden loukkuun. Raamatussakin puhutaan aina kokonaisemmin. Esimerkiksi Jeesuksen Isä meidän -rukous on me-muodossa ja Paavali pitää mielessä koko luomakuntaa. Vanhassa testamentissa profeettojen käsitys pelastuksesta on aika tämänpuoleinen, heidän mielestään oikeudenmukaisuus on kaikkein olennaisinta. Niinpä minä olen koettanut miettiä, että mitä Raamatun mukainen pelastus voisi olla nykysuomessa?

Aamulenkki vei kävelijät läheisen maatalon nurkille. Nainen kulki sänkipellon laitaa ja jatkoi: - Esimerkiksi: Etelä-Suomessa on koettu peräkkäin jo kaksi katovuotta. Ensin oli liikaa vettä, sitten ei yhtään. Ja koko Suomessa vielä EU-huolet päälle. Kyllä pelastukseen kuuluu se, että koko kansa yhdessä on niitten tukena, joita tuollainen masentaa. Ja sama koskee työttömiä. Vielä on paljon

sellaista porukkaa, jotka eivät ole selviytyneet edes viime laman tuhoista. Ja ylivelkaantuneet myös. Yhteiskunnan on jaettava kaikkien jäsentensä taakkoja. Minusta on osa kirkon tehtävää muistuttaa yhteiskuntaa siitä. Kaikkein heikoimmat ovat tärkeimpiä. Sitä paitsi sama pätee myös maailmanlaajasti: niiden joilla on yli oman tarpeen on jaettava niille, joilla ei ole riittävästi. Tämä on hengellinen kysymys, pelastuskysymys.

- No niin, mies toppuutteli. Hyviä asioita, mutta tarvitseeko niiden takia rukata kristillistä pelastuskäsitystä uuteen malliin?

Nainen oli sitä mieltä, että perinteinenkin ajattelu voi saada paljon hyvää aikaan. Mutta silti hänestä tuntui siltä, että tämä aika oli tuonut ihmiskunnan uudenlaiseen tilanteeseen. Maapalloa ja sen asukkaita uhkaavat toisenlaiset asiat kuin ennen. Ei hän halunnut uutta ajattelua vain uutuuden vuoksi, vaan siksi että hänestä oli tullut aika muuttaa ajattelutapoja syvemmin. Hän jatkoi: - Meidän vanhaa uskoakin voi yrittää pukea uusiin sanoihin, jotta se yhä saisi meidät liikkeelle. Se voi riuhtaista meidät irti apatiasta, mielenmuutokseen, parannukseen. Jumala vapauttaa meidät turhista menneisyyden taakoista ja tarvitsee meidät työtovereikseen, jotta maailma pelastuisi. Ei voi olla hänen tarkoituksensa että me vain katselemme toisten hätää kädet ristissä.

- Mutta on rukouksellakin merkitystä, korosti mies.

- On on, en minä sitä tarkoittanutkaan. Tarvitaan yhtä lailla hiljentymistä ja käytännön toimintaa. Ne yhdessä voivat aloittaa todellisen muutoksen.

Mies, nainen ja koira palasivat jo kotipihalle ja keksivät, että vilkaistaanpa kaivoon. Monesta talosta oli vesi päässyt loppumaan ja se aiheutti kauheasti ongelmia. Mies nosti kaivonkannen syrjään ja heitti kaivoon pienen kiven. Vettä oli vielä jonkin verran, huh huh. Nainen katseli vedenpintaa ja pyysi miehenkin kurkistamaan:

- Katsopa noita aaltorenkaita mitä kivi synnytti. Ajatellaan vaikka, että pelastus on tuollaisia kehiä. Kaikkein sisimpänä on ihmisen oma suhde Jumalaan. Siellä on Jumalan vapauttava armo Jeesuksessa. Sitten tulevat kehinä ihmisen suhde lähimpiinsä, kotiseutuunsa, omaan yhteiskuntaansa ja muihin kansoihin. Pelastus tarkoittaa mahdollisimman ehyttä suhdetta ihmisten ja ihmisryhmien välillä. Elintilaa rakkaudelle. Ja uloimpana kehänä pelastus koskee myös suhdetta luomakuntaan. Elämän Jumala haluaa tämän ihmeellisen maailman pelastuvan, elävän.

Aurinko kohosi hiljalleen korkeammalle lähes paljaiden koivunrunkojen takana. Mies ja nainen menivät sisälle lämpimään taloon ja kutsuivat koiran ansaitulle aamiaiselle.

Rukoilemme.

Jumala, pelastuksen lähde, elämän Luoja ja ylläpitäjä.

Tämän päivän annoit meille, anna meille myös viisautta elää se. Aamen.